

meil on jo kirri selge. Selle mõttega jäi süddaa rah-
hul. — Kirrito ülje ees sain naetega kollo ja läksime
ruttustele sojo. Wälsjad ja heinamaad olid orralse ja
nore rohho ol haljad ja illusad ja pannin neid miin-
nes holega tähhelte agga jäin jelle jures turwals; pid-
din ilta mõtlemata: kui muul olleks maid, siis olleks ello
fergem! Nendasammuti mõtles ja räfis Marri ka,
kaebas pealegi et jalla käia vägga waewalisse: „kui
meil hoost olleks, lähhäksin igga pühhapääw hea me-
lega kirrito, saaks ommeti siis omma parremad rideb
ennam fanda ja koi ei saaks sisse!“ — Õhto tulli veel
ford minno mele, mis öppetaja öölnud maja-piddami-
sest ilma Jumala fönnata, ja fusajin kas naene sedda
tähhelte pannud. Temma vastas: „Ees sedda nenda
ööldud! agga pappil posle raske maanitseda ja haugu-
tada; ei tunne nisuggune waeste innimeste hädda,
muido annaks parremat nöö. Ramatud olgo tem-
male, meie lohhus on tööd tehha!“ Siis läks isse
weissid tellama, agga minna heitsin pikkasi.“

Siin mees öhtas raskesti ja olli tüüp aega wait, otse-
kui ei tahhatki ennam räida; agga minna watasin ta
peale turva melega ja mõtlesin: „Waene mees! Tur-
jaste allustasid omma abbiello, kuida fest wöib head
tulla! Kesk lihha peale külwab, se leikab fest hukkutust!“
— Oh et föit rahwas sedda tahhatki meles piddada ja
siis ausaste ja ristirahwa kombel abbiello hukkata. Et
ommeli mõtlesid, et eesimene pääw, eesimene näddal,
eesimene aasta abbiellus saggedaste tunnistavad, mis-

sugune ello järrel tulseb. Wannub mees turjaste ja
noril aitab turje sanno lopida, — kuida tahhavad pär-
raast ühheskoos palluda ja laulda? — Joob mees wina
ja norik kannab förtjist puudeliga soju ja mesitab: „jo
veel, olle römus; näed jo, et sind armastan!“ — Ees
naad pea pärastiki winaga omnia armastust fastma ja
finitama? — On mehhe süddames rahha ahnus, ja
naene öhhutab sedda eessimesest päwäst lohhe, — kuida
peafsid pärast parremat warra püüdma? — Sesamma
lugg feigis asjus: mis ford hukkatusd on raske mahha-
jätta; abbiello te lähhäb rooplissels, mees ja naene
öppivad wanna robaste sees käima. — Siiski teame,
— ja pango tähhelte, kellel jedda tarwis! — teame, et
kui rooplisi teed sülutataesse, siis jääb ta jälle tassasels;
ja loeme firjas: Tehle temma te-raad tassasels! (Luc.
3, 4) ja ta: Siinno hea Waim, je juhhatago mind tas-
sase te peale (Taw. Paul 143, 10).

Mees olli kaua wait ja wahtis ennese ette, siis ütles:
„Ollen laiemalt teile sedda fönnelenud; agga sedda
tegin sellepärrast, et isse piddite näggema, kuida ausaste
küll ja sure holekandmisega ellasin; — ja ommeti niiud
ollen keige waesem innimeste seast. Näete jo isse silma-
ga, mis sugune niiud ollen, mis fest ennam räida! —
Andke mulle armo, ja laste, lähhen omnia teed!“ —
„Ei mitte, waene mees! — kostsin minna, — ma tah-
han veel ennam sinnust kuulda; rägi, kuida ja missal
läks siinno lugg niisna önneturval?“ „Olgo siis! —
waetas temma, — kui teie ei tüddi kuulmast, tahhan